

Catalunya sense límits:

els nous horitzons del nostre projecte de país

21 d'octubre de 2002

**Catalunya sense límits: els nous horitzons del nostre
projecte de país
21 d'octubre de 2002**

Fa tot just tres setmanes va tenir lloc al Parlament de Catalunya el debat de política general. En el transcurs del mateix, CiU va poder posar sobre la taula dos escenaris que només nosaltres podem encadellar: el balanç d'una llarga obra de govern, i els nous horitzons del nostre projecte de futur per Catalunya. Avui vinc a parlar-los d'això segon. Vinc a parlar-los de l'esdevenidor.

Centrar-me en el futur comporta deixar de banda el balanç del què s'ha fet; però de cap manera ignorar-lo o fugir-ne. Tot el contrari. És donar-lo per bo. Tot balanç, com tota obra humana, té aspectes positius i negatius; encerts i errors; èxits i mancances. Però, finalment, balanç significa què pesa més, cap a quin costat s'inclina la balança.

En el nostre cas, puc dir amb gran orgull i alhora reconeixement que el balanç és immensament positiu. Dic això des d'una fidelitat no conformista. G. Bernanos va deixar escrit fa temps que la única fidelitat viva és aquella que no és

conformista. I jo pretenc que la meva fidelitat es mantingui viva durant molts anys.

Vostès hauran comprovat que el títol d'aquesta intervenció, "Catalunya sense límits: els nous horitzons del nostre projecte de país" és prou entenedor del que pretenem. No hi vegin, en aquest encapçalament, cap mena de fugida endavant, ni la concepció d'un ideal irrealitzable: és, això sí, l'expressió d'una ferma voluntat i d'un sentiment profund de fer avançar decididament Catalunya en el terreny de la seva pròpia llibertat, del seu autogovern i del seu progrés. Sense límits. És a dir, sense més límits que els que vinguin determinats per les condicions d'un món i d'unes societats cada cop més interdependents i interconnectades. Un món de sobiranes compartides.

Quan dic sense límits vull dir sense que nosaltres mateixos ens autolitem; que una actitud massa acomplexada, que una manca d'autoestima o de confiança en nosaltres mateixos no ens portés a retallar les nostres aspiracions, les nostres il·lusions; en definitiva, els nostres somnis.

Enguany es celebren 25 anys de les primeres eleccions democràtiques a l'Estat i de la reinstauració de la Generalitat de Catalunya. ¿Podem dir, amb aquesta perspectiva d'un quart de segle, que els somnis i els anhels de tants i tants catalans s'han fet realitat? En part sí, però només en part. He advertit que de cap manera vull entrar en un judici del que s'ha fet bé o del que s'ha fet malament. Tampoc a nivell espanyol. Ara bé, tenim dret a preguntar-nos quina és la raó per la qual totes les contribucions positives que s'han fet i s'estan fent des de Catalunya per al progrés general de l'Estat, no troben la justa correspondència quan del què es tracta és de parlar de Catalunya, del nostre present i del nostre futur. Tenim dret a preguntar-nos perquè. Catalunya, durant més de dues dècades, no ha frenat mai un sol projecte o un sol procés que fos important per la modernització d'Espanya; i el nacionalisme català, tampoc. En canvi, Espanya ha estat massa sovint insensible, quan no obertament contrària, a que Catalunya volés alt; i el nacionalisme espanyol, representat pels grans partits a nivell estatal, s'ha fet i es fa un tip de retallar-nos les ales.

La única dinàmica que, afortunadament, hem frenat, aturat o reconduït per les vies que hem pogut ha estat la que pretenia

convertir-nos en una autonomia marginal, anecdòtica, sense pes real.

En tots els demés camps, sense excepció, hem actuat d'accelerador, o d'amortidor quan ha calgut. Així va ésser en la transició política; en la consolidació democràtica; en l'orientació europea d'Espanya; en el model econòmic i en la mentalitat d'economia emprenedora; en la configuració progressiva de l'Estat del benestar; no cal dir en el procés autonòmic; i també, i molt especialment, en la solidaritat que Catalunya practica a nivell fiscal.

Ningú amb un mínim d'objectivitat podrà negar el que acabo de dir. ¿Pot Espanya dir el mateix respecte de Catalunya? ¿Poden dir-ho els dos partits que s'alternen en el govern de l'Estat? Francament, crec que no. No ho poden dir; i ells ho saben.

No pretenc de cap manera convertir aquesta presentació del nostre projecte de futur en un memorial de greuges. Seria molt senzill fer-ho i còmode caure en aquesta temptació. Avui, però, els he vingut a parlar d'un projecte fonamentat en

l'esperança, en la confiança, i no pas en el desencís o en la frustració.

Els parlo com a candidat a President de Catalunya. En nom d'una gent, Convergència i Unió, que vol seguir comptant amb la confiança majoritària del poble català. Els parlo també en nom d'una generació de nacionalistes catalans que no va ser protagonista principal de la transició.

Vinc a parlar-los d'un projecte. Per damunt de tot, d'un projecte catalanista, que vol assumir una tradició i una herència de més d'un segle. Per això vull parlar d'una Catalunya sense límits. Perquè, d'una manera o altra, aquest ha estat el fonament del projecte catalanista, del projecte del nacionalisme català, del qual participo. Altres projectes per a Catalunya es fan des d'altres perspectives, amb altres punts de vista i altres prioritats. El nostre és un projecte fet des del catalanisme.

Catalanisme és sentiment i emoció. És estima pel país i per la seva gent. Sense aquests components espirituals, el catalanisme aniria coix. Però catalanisme és també una manera de fer, una manera d'entendre el país, de concebre

el present i el futur; és, per tant, un projecte polític. Segueix essent un projecte polític.

Al llarg de cent anys, el catalanisme ha estat sempre capaç de donar respostes positives i ambicioses a les necessitats de cada moment. Les necessitats han anat canviant. El món ha viscut en aquests cent anys transformacions extraordinàries. El catalanisme ha estat sempre en la primera línia en la recepció d'aquestes transformacions. El catalanisme ha estat sempre compromès amb el present i amb el futur, amb la modernitat i amb el progrés. Per això el catalanisme ha anat canviant constantment al llarg d'aquests anys: perquè el món canviava al seu voltant. La història del catalanisme és la història d'una renovació constant, perquè per estar sempre en la primera línia cal renovar-se constantment. A partir d'un fons permanent, d'un sentiment inalterable, la renovació del propi projecte per donar resposta a un món que es transforma.

Doncs bé, en aquest moment d'explorar els nous horitzons del nostre projecte de país no podem oblidar que també ara ens endinsem en una etapa diferent. En part, nova; i com a tal, necessitada de plantejaments també nous.

L'etapa és nova en molts sentits; El 52% de la població catalana actual no va poder votar per raó de l'edat l'Estatut de 1979. En aquell moment, no pertanyíem a la Unió Europea i pagàvem encara el preu del nostre relatiu aïllament. La moneda única europea era una utopia llunyana. El nostre Estat del Benestar tenia uns perfils poc definits i unes bases ben primes. De la globalització ni se'n parlava. Ni de l'internet, ni de la telefonia mòbil ni en general de les tecnologies de la informació i de la comunicació. La figura de l'empresari era vista amb recel i tractada amb menyspreu. La taxa de natalitat s'ha reduït respecte de l'any 1979 en un 34%. La gent de més de 75 anys s'ha més que duplicat. Els catalans que procedien de la immigració havien vingut d'Andalusia, de Castella, d'Extremadura o de Galícia, però no del nord d'Àfrica, de l'Àfrica Subsahariana, de l'Orient, de Llatinoamèrica o de l'Europa de l'Est. I l'Estat de les Autonomies era unes quantes ratlles escrites en una Constitució recentment aprovada.

També Espanya ha canviat molt, i per a bé. Ja m'hi he referit abans, i he fet esment del paper que Catalunya hi ha jugat. Ara bé, encara que sembli una paradoxa, la transformació

d'Espanya en un Estat autonòmic és el que ara limita que Catalunya pugui seguir avançant en el seu autogovern.

Perquè dic això? Doncs perquè és un secret de domini públic que a Madrid donen per tancat el procés de desplegament autonòmic.

Uns i altres. Més aviat la deriva que agafen consisteix a enfortir l'Estat central, a donar-li més muscle, més nervi i més ossada.

Algú podria pensar que aquesta situació d'estancament donaria un tomb si s'entrés en un nou cicle polític sense majories absolutes a l'Estat. No nego que un fet així ens podria tornar a afavorir. Però la paret que tenim davant és més alta i més gruixuda que una simple majoria absoluta, per durament que s'exerceixi. El que tenim davant nostre és un concepte, una idea, una estructura d'Espanya que no són els nostres; ni els que convenen a Catalunya.

I en canvi, el que no podem és renunciar sota cap concepte a fer camí cap al nostre port d'arribada.

Davant d'aquesta situació, Catalunya té tres camins possibles. Acomodar-s'hi, fent cas dels cants de sirena que ressonen des de Madrid: deixeu-vos de reclamacions i de greuges –així en diuen ells de les aspiracions catalanistes d'anar més enllà– i incorporeu-vos al projecte general espanyol –el seu, és clar–.

El segon camí és fer veure que tot plegat no ens afecta. Alguns en diuen "fer la nostra". Però no ens podem fer trampes al solitari: la situació ens afecta, i molt. Tant, que no fer-hi front equivaldria a acceptar que ens conformem en ser un més de la colla. Un entre disset.

El tercer camí és l'únic possible, i l'únic que ens convé. O millor dit, el que convé i respon a l'ideal catalanista que nosaltres representem. És el camí de la renovació davant d'una situació d'estancament.

La millor manera d'assumir l'herència del catalanisme és aprofitar la seva principal virtut: la seva immensa força de renovació, la seva permanent modernitat, el seu compromís amb el progrés. Contra tots els tòpics, el catalanisme no ha

estat mai nostàlgic. Sempre ha volgut entendre el present i millorar el futur.

Això han fet totes les generacions catalanistes. Ho va fer l'extraordinària generació del tombant del segle XIX al XX. Ho van fer després des de la mancomunitat o des de la Generalitat republicana. Ho ha fet la generació de la transició, que ha construït una realitat radicalment nova sobre el territori difícil que havia deixat l'impacte del franquisme. Sobre aquesta realitat diferent, amb moltes coses aconseguides i consolidades, però amb molt camí per córrer, és l'hora de dibuixar i portar a terme el nostre propi projecte, el projecte per als nostres temps. Els nous horitzons, el salt endavant que ens pertoca.

Sortosament, el punt de partida és bo. Com deia recentment el President davant del Parlament, el nostre model és bo.

Gaudim d'una Catalunya en pau; amb un grau molt alt de bona convivència, d'entesa i de tolerància entre la gent del país; amb una societat dinàmica, creativa i emprenedora que ens ha dut a superar la mitjana europea de renda per càpita; amb uns nivells d'ocupació i d'activitat també similars als

estàndards europeus; amb un nivell de cohesió, d'integració i de benestar propis de les societats avançades; amb una projecció i una obertura cap a l'exterior que països més grans i més poderosos que el nostre desitjarien: i amb una autonomia política d'un cert gruix. Com podem no fer una valoració positiva del trajecte recorregut? Insisteixo: el punt de partida és bo.

Tanmateix, ara cal fer el que sempre ha fet el catalanisme. Donar respostes noves a les situacions i als reptes que tenim davant nostre.

Un repte molt essencial és que el marc polític de la Catalunya d'aquestes properes dècades ens permeti no perdre pistonada. Ans al contrari, ens ha de permetre tenir la força, l'empenta, les eines i la capacitat real per fer una passa endavant com a mínim de la mateixa magnitud que la que hem fet en els últims vint anys. I tot això fer-ho des d'un ideal, des d'un sentiment i des d'un projecte catalanista.

Doncs bé, és en aquest sentit que formulem la nostra proposta d'un nou Estatut d'Autonomia per Catalunya. No parlo només de reformar l'actual Estatut, sinó de promoure'n

un de nou. Parlo d'escriure avui l'Estatut de la Catalunya d'avui i del que volem que sigui la Catalunya del demà.

Un nou Estatut que recollint l'experiència d'aquests darrers 25 anys ens permeti donar el nou impuls que el nostre país necessita, reclama i mereix.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Que ningú interpreti que la proposta que avui formulem respon bàsicament a una tàctica de càlcul electoral; ni a una sortida dialèctica per quedar més o menys bé davant de no sé qui; ni òbviament suposa anar a remolc de ningú. Convergència i Unió ha optat fins ara per treure tot el profit possible del marc constitucional i estatutari que està a punt de complir el seu primer quart de segle. Ens hem carregat de raó.

Hem cregut en les possibilitats que la Constitució i l'Estatut ens oferien per progressar des de la vessant autonòmica. Per recuperar l'autogovern que durant els darrers tres-cents anys se'ns ha manllevat una i altra vegada. Per dotar a Catalunya

del poder polític que requerim a fi de construir el nostre propi futur.

Hem estat tan lleials com el que més. Ens hem carregat de paciència sempre que ha calgut; i quan l'hem acabada, n'hem anat a comprar més.

Són moltes les contribucions que des del nacionalisme català hem aportat a l'interès general espanyol. Ho dic amb satisfacció, sense cap mena de recança. Però el que no hem aconseguit encara és que Espanya s'articuli com un autèntic Estat d'estructura i d'esperit plurinacionals. Un Estat que accepti, reconegui i respecti les nacions que el configuren. Les nacions, com Catalunya, que han estat, que són i que per damunt de tot volen seguir sent.

El nou Estatut que proposarem s'ha d'interpretar, per tant, com un intent de superar el marc actual, aprofitant tota l'experiència acumulada durant les dues darreres dècades, tot i bastint un quadre nou de relacions entre Catalunya i Espanya.

El nostre projecte neix amb vocació constructiva i positiva i no neix en termes de confrontació. Neix també amb la ferma, decidida i irrenunciable determinació de dur-lo a terme. Incorpora, per tant, la llavor del pacte i de l'entesa i recull en aquest sentit la millor tradició del catalanisme polític.

El catalanisme és també una manera de fer. La manera de fer que correspon a la mentalitat d'un país on el sentiment democràtic, l'amor a la llibertat, la voluntat de diàleg, no són un accident de la història, sinó una part central de la pròpia identitat. Dir que el catalanisme és pacífic i democràtic és una redundància. El catalanisme vol una Catalunya sense límits, i per tant no renuncia a res. El catalanisme sempre ha avançat a través de la negociació. Sap que en democràcia el que cal és vertebrar majories socials al voltant d'una idea i ha aspirat sempre i aspira també avui al suport d'aquesta majoria. Tot ha de ser possible, però a tot s'hi ha de poder aspirar pels camins del diàleg, la negociació, l'acord i el pacte.

Ens cal revisar i renovar el compromís entre Catalunya i Espanya. Recuperant aquell esperit que va presidir el pacte constitucional, fonamentat en la mútua comprensió, en la

generositat i en el reconeixement de l'existència i la vigència d'unes realitats nacionals que, com Catalunya, tenen les seves arrels empeltades en la història, volen conservar ben viva la seva personalitat diferenciada i aspiren a construir el seu futur sense haver de renunciar a la seva ànima.

Som perfectament conscients que el camí que encetem no és pas fàcil. Un nou Estatut **d'Autonomia** requereix una entesa ampla en el Parlament de Catalunya, amb el risc inherent que partits polítics que estan molt condicionats pels seus homòlegs a nivell espanyol tendeixin a posar aigua al vi; es necessita també l'aprovació de les Corts Espanyoles, fet que comporta assolir un pacte que idealment hauria d'incloure els dos grans partits d'àmbit estatal; i finalment cal que el poble de Catalunya aprovi el nou Estatut per la via del referèndum. No serà senzill. Tanmateix, si volem avançar, hem d'arriscar.

Hem d'arriscar en un doble sentit. D'una banda, triant un camí –un nou Estatut **d'Autonomia**– que per inexplorat té d'entrada més incògnites que certes. D'altra banda, entenent que si la nostra proposta de nou Estatut fos finalment acceptada a Madrid se'ns demanarien

probablement unes contrapartides d'implicació en la política espanyola diferents de les que hem assumit fins ara.

Torno a dir que la nostra col·laboració en el marc de l'Estat ha estat intensa i lleial; però és evident que hi ha uns nivells d'implicació que, encertadament, no hem traspassat, tot i que ens han estat reiteradament oferts. Crec que en el futur hem d'estar oberts a negociar aquests majors nivells d'implicació en la governabilitat de l'Estat. Però que ningú s'enganyi: el nostre objectiu no és altre que un molt alt grau de llibertat i d'autogovern per a Catalunya. I només en benefici d'aquest objectiu estem disposats a parlar del que calgui. Encara que comporti un risc.

El risc que assumim té una tercera dimensió, que no puc deixar d'esmentar. Si malgrat fer des de Catalunya una proposta pacífica –com sempre hem fet–, ambiciosa però possible, que es mogui dintre dels contorns d'una Constitució flexiblement interpretada, una proposta formulada amb **voluntat de pacte** i d'implicació; si malgrat tot això se'ns diu que no, aleshores tampoc se'ns podrà seguir demanant una col·laboració tan compromesa com hem tingut sempre que ha calgut.

Quan una formació política com Convergència i Unió, que té mentalitat i vocació de govern, i que ocupa un espai central en el país, formula una proposta com la que acabo d'anunciar, té l'obligació d'explicar-la a fons al conjunt dels ciutadans. És una proposta que ens compromet molt. A tota la gent de Convergència i Unió, a la direcció, i no cal dir a mi personalment com a candidat a president de la Generalitat. La gent té dret a saber què és el que proposem, i perquè demanem la seva confiança. En aquest sentit, els anuncio que **el mes de març de l'any vinent**, i en qualsevol cas abans de les eleccions al Parlament de Catalunya, **CiU presentarà formalment la seva proposta de nou Estatut d'Autonomia**. No puc ni vull amagar que el mes de març té una càrrega simbòlica: coincideix amb el moment que es varen celebrar les primeres eleccions democràtiques al Parlament, que va guanyar CiU. El projecte que els presento enllaça amb la nostra història, amb els nostres orígens; és un pas més, important, molt important, en la direcció de sempre, que no és altra que la d'una Catalunya que recuperi la seva plenitud com a país i com a nació.

Tampoc puc ni vull amagar que el llistó i el grau d'ambició en clau nacional catalana que tindrà el nou Estatut que proposem dependrà, en bona mesura, del pes electoral i de la força que tingui Convergència i Unió en el futur. Els anys 2003 i 2004 són, en aquest sentit, decisius. No és el mateix un President de la Generalitat i un govern de matriu nacionalista, que un President i un govern condicionats per la seva pertinença a formacions polítiques d'àmbit estatal que sempre posaran l'estratègia espanyola per davant de la prioritat i l'interès català. No per obvi cal deixar-ho de recordar.

Fonamentarem la nostra demanda d'un nou Estatut d'Autonomia sobre una doble base: els drets històrics de Catalunya; i la distinció que la Constitució fa entre nacionalitats i regions.

Els drets històrics de Catalunya arrenquen del fet que les nostres institucions, el nostre dret civil, les nostres Constitucions són molt anteriors a la pròpia existència de la Constitució espanyola. En moltes ocasions són fins i tot anteriors a la mateixa existència de l'Estat espanyol. Sobre les espatlles de la Catalunya d'avui descansen mil anys d'història. En el cor de la Catalunya d'avui bateguen segles de configuració d'una identitat, d'una

fesomia, d'una voluntat de ser. No som d'ahir, ni d'abans d'ahir. Són moltes les petjades que ens han dut fins ací.

També haurem d'invocar el pacte constitucional, i el seu esperit, per assolir el nivell d'autogovern que reclamem. La distinció entre nacionalitats i regions no es va fer per què sí. No va ser fruit d'una improvisació. Responia a la necessitat de donar sortida a les reclamacions i als anhels d'aquelles comunitats històriques de l'Estat que mantenien viva la seva aspiració nacional. Era un acte de justícia, d'autèntic esperit democràtic i d'enfortiment de la convivència tantes vegades amenaçada i trencada.

No és avui el dia per entrar en el detall del contingut del nou Estatut que proposem. Ja ha quedat dit que ho farem en els propers mesos. Ara bé, si que crec interessant destriar-ne els eixos principals. En aquest sentit, pretenem:

Primer. Que l'Administració de l'Estat deixi d'actuar directament a Catalunya, excepte en unes mínimes qüestions molt específiques, i que sigui la Generalitat qui n'assumeixi les funcions de gestió. És el que coneixem pel concepte **d'Administració Única**. Un cop

més, hem de recordar que la Generalitat també és Estat.

Segon. Que el nou Estatut delimiti clarament les competències de la Generalitat i les de l'Administració Central, per tal d'evitar la permanent invasió competencial del Govern Central. La delimitació de competències i el caràcter bàsic de les mateixes s'hauran de referir tant a les competències actuals de la Generalitat com a les noves que seran requerides amb la reforma de l'Estatut.

Tercer. Que la Generalitat pugui participar en institucions constitucionals de l'Estat, en institucions de la Unió Europea i en d'altres organismes de caràcter internacional, com la Unesco.

Quart. Que Catalunya tingui reconeguts aquells elements simbòlics que n'identifiquin el seu caràcter nacional i la seva personalitat cultural diferenciada.

Cinquè. Que Catalunya disposi de tota la capacitat necessària per decidir la seva organització territorial i

disposi d'un sistema de finançament que reculli els principis del concert econòmic i que permeti una reducció progressiva del dèficit fiscal que arrossega el nostre país.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Un nou Estatut, per anar cap a on? per fer què? Un nou Estatut és una eina, no un objectiu per ell mateix. Crec que hem de fugir de convertir el nou Estatut en un debat purament nominalista.

Vull dedicar, per tant, la segona part de la meva intervenció precisament a explicar què és el que volem fer amb el nou marc polític al qual aspirem. Vostès comprendran, i gairebé segur que agrairan, que no comenti amb detall les accions que volem emprendre de cara als propers anys, amb l'horitzó del 2010 com a fons.

Això seria més propi d'un programa electoral, que lògicament tindrà la seva concreció en els propers mesos. Avui es tracta sobretot que vostès copsin, i la societat sàpiga, quins són els grans eixos que definiran i marcaran l'evolució del nostre

projecte de país. Quins són els àmbits on volem posar l'accent, per quines vies volem orientar la marxa col·lectiva del nostre país. Per tant, torno a formular la pregunta primigènia: **un nou Estatut, un nou marc polític, uns estris nous, per fer què?**

En essència per fer dues coses:

- Per seguir sent.
- Per situar-nos entre els millors. Entre els millors no vol dir entre els més poderosos, ni entre els més rics, ni entre els més forts. Tot això queda lluny del nostre abast. Vol dir convertir-nos en un referent; que en part ja som, però que hem de ser molt més. Vol dir esdevenir un model, un exemple a seguir per altres. Vol dir fer una aportació positiva, de primer nivell, al progrés, al desenvolupament i al futur del món. Tot això sí que està al nostre abast. Ho dic amb ple convenciment, no formulant cap mena d'utopia, conscient que tenim com a poble la capacitat, les idees i l'empenta per aconseguir-ho. I no cal repetir que el camí recorregut en les dues últimes dècades i la feina que

estem duent a terme ens situen en bones condicions per fer front a nous reptes col·lectius.

Els deia que el primer objectiu és seguir essent nosaltres mateixos. Necessitem un nou Estatut per protegir i enfortir la nostra identitat catalana. Una identitat basada en una comunitat d'història; en unes institucions pròpies; en una cultura que a través de les fibres tradicionals i seculars del seu tronc central, empelta noves branques, que neixen de la creativitat de la gent i de moltes aportacions externes que vivifiquen la saba que alimenta el nostre progrés. Una identitat que es forja i es reforça en part sobre la nostra llengua pròpia, el català. Una identitat que s'articula sobre la bona convivència d'una societat que malgrat la seva procedència geogràfica i cultural diversa ha desenvolupat un sentit de pertinença de prou gruix per assegurar un nivell de cohesió que constitueix la columna vertebral del nostre present. Una identitat de paisatge i de territori; de geografia i de terra. Una identitat que es caracteritza per la cultura de l'esforç i del treball, per la capacitat d'iniciativa, per la creativitat i per confiar més en el que nosaltres som capaços de fer que no pas en el que els demés faran per nosaltres. Una identitat, finalment, d'horitzons oberts, projectada cap a

l'exterior, amb vocació d'aprendre i d'enriquir-se amb els corrents i els sediments que provenen de fora dels nostres reduïts límits territorials.

Catalunya, i els catalans, som tot això. I ho volem seguir sent. Tenim dret a no diluir ni afeblir la nostra personalitat forjada al llarg de segles. I en tenim necessitat si volem fer una aportació positiva al món. El 2004 tindrem un finestral obert al món amb el Fòrum de la Cultures; sapiguem-lo aprofitar també en aquest sentit.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

En quins terrenys ens juguem el seguir sent? Com a mínim en tres: la globalització, la immigració i el vigor cultural.

La globalització, econòmica i cultural, la societat en xarxa, la nova era de la informació i de la comunicació, pot representar alhora un last per la nostra identitat o bé les ales per volar més alt. Davant de la globalització és més fàcil oposar-s'hi sistemàticament que fer-hi front amb actitud decidida i coherent. Catalunya no té més alternativa que treure'n el màxim profit.

Veig en la era global que està naixent una formidable oportunitat per a Catalunya. Per un país creatiu i mentalment obert com el nostre la xarxa global constitueix una ocasió d'or per donar-nos a conèixer amb tota la nostra força i potencialitats. Però per això hi ha una condició sine qua non: hem d'esdevenir un node de la xarxa que entrellaça el món. Hi hem de ser.

Catalunya té les condicions idònies per a esdevenir aquest node i estic convençut que ho aconseguirem. Per tal d'aconseguir-ho hem de fer que la combinació entre la nostra identitat, la dinàmica empresarial interna, les infraestructures tecnològiques, la qualitat de vida del nostre país i, sobretot – repeteixo, sobretot– la creativitat de la nostra societat ens acabin de connectar amb el món. La Catalunya node de la xarxa exportarà coneixement, i farà de la creativitat el gran factor de competitivitat diferencial.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

L'altra cara de la globalització és la nova immigració. Dèiem que volem ésser més presents a la xarxa global. Hi ha, però,

una altra xarxa que no podem ignorar: la xarxa per on es mou la gent que vol sortir de la misèria. I nosaltres, en aquesta xarxa, també hi som, i difícilment hi podrem deixar d'estar.

La nova immigració, africana, asiàtica, llatinoamericana, del llevant europeu, és alhora una oportunitat pel progrés del país i una amenaça per a la seva identitat. Si no tenim ben presents aquestes dues dimensions no farem la política que cal fer en els propers anys en relació a la immigració. Podem caure en dos errors igualment perillosos: el del rebuig frontal davant d'un fenomen que no ens afecta només a nosaltres i que cada vegada és més propi de les societats desenvolupades i benestants; o bé l'error de la ingenuïtat absoluta i del progressisme mal entès que ens portaria a un multiculturalisme sense referents prou forts per mantenir la nostra identitat col·lectiva.

No exagero si dic que probablement la nova immigració, combinada amb la nostra evolució demogràfica, representa el principal repte que tenim de cara als propers anys. L'hem d'encarar a través de tres línies d'acció complementàries:

- la primera passa pel control dels fluxos i dels ritmes de la immigració. Nosaltres fa temps que diem que a Catalunya no hi cap tothom. És molt urgent i molt necessari que les institucions catalanes –sobretot la Generalitat per la seva visió global del país– puguin participar activament en les polítiques d'orientació, de regulació i de control de la immigració. No estem demanant intervenir en un terreny fàcil; sempre és més còmode i segons com més rendible poder atribuir la culpa del que passa a un altre. Però una formació nacionalista amb autèntica vocació de defensar una identitat i de fer avançar un país no pot mai renunciar a un àmbit de poder o de responsabilitat que li permeti actuar en benefici del seu projecte. Encara que es tracti d'un terreny en el que tinguis el risc de picar-te els dits. Necessitem poder actuar en el control de la immigració. El nou Estatut haurà de donar resposta a aquesta necessitat que tenim i que sentim.
- La segona via per tractar la immigració passa per la integració. Constituiria un error monumental marginalar una població que està entre nosaltres i que forma part de la nostra realitat. Integració en dos sentits: d'una banda prestació dels serveis que configuren el nostre Estat del

Benestar, així com reconeixement dels drets, i compliment dels deures, d'acord amb les lleis del nostre país; d'altra banda, desvetllant entre els nous immigrants tan a fons com puguem el sentit de pertinença a la nostra societat. Que vegin en la nostra identitat col·lectiva un temple prou sòlid i prou atractiu per poder-s'hi aixoplugar. A ningú se li pot demanar que talli el fil de les seves arrels i de la seva cultura. Però una societat que acull té tot el dret a reclamar que no s'esquerdin els marcs de la seva convivència i de la seva personalitat. Tenim un bon model per oferir. Estiguem-ne ben convençuts. I defensem-lo. Perquè si els que venen de fora ens veuen realment identificats amb allò que som, ells mateixos desenvoluparan el seu sentit de pertinença per poc que els obrim la porta. Però han de veure que ens creiem el que som, que no ens qüestionem nosaltres mateixos de forma permanent.

- la tercera i darrera via per encarar la immigració és la nostra implicació en els països d'origen. Quan fa 50 anys la gent de determinades regions espanyoles marxaven a l'estranger o venien a Catalunya, s'allunyaven de la pobresa i de la manca d'oportunitats i d'expectatives. Ara la gent es queda en aquestes regions. Quan en la dècada

dels vuitanta determinades comarques catalanes de l'interior i del Pirineu perdien població, era també perquè ningú s'hi havia implicat des de feia anys. Avui no passa, i algunes d'aquestes comarques han donat un gran tomb. La gent s'hi queda; els joves s'hi queden. I nova gent hi va a viure i a treballar.

Amb els països del tercer món passa el mateix que ens passava a nivell de l'Estat i de país, però molt pitjor. Necessiten ser ajudats, tot i que sovint els règims polítics que els governen són més un impediment que un suport.

A nosaltres també ens convé implicar-nos; si no ho fem, si ens encongim d'espatlles, si mirem cap a un altre costat, les conseqüències seran pitjors. També per a nosaltres.

El nostre objectiu és desenvolupar un model català de cooperació amb aquests països. Un model basat en l'actuació sobre el terreny, en la cooperació sobre fets concrets. I en països també concrets. És el que estem fent en aquest moment, en col·laboració amb diverses ONG i algunes institucions.

Abans d'entrar en un altre terreny, deixin-me dir una darrera cosa sobre la nostra tasca de cooperació internacional. Catalunya és un país petit que no pot abastar-ho tot de cop. Poc o molt com tothom, però nosaltres encara més, hem de concentrar esforços i marcar prioritats si volem ser eficaços.

Doncs bé, en el primer rengle de les nostres prioritats de cooperació amb els països poc desenvolupats hem de situar l'Àfrica. Àfrica és la que està més avall del pou, i la que li costarà més de sortir-ne. Jo mateix vaig marcar aquesta prioritat de futur en un recent viatge a Costa d'Ivori; un país en el que estem duent a terme projectes molt positius.

Una darrera idea: Catalunya ha d'impulsar en els propers temps una xarxa de regions europees que enfoquin el tema de la cooperació amb una visió conjunta i complementària.

Regions que facin de motor de la cooperació internacional dins dels seus Estats.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Els he parlat de globalització i de nova immigració, com dos dels fenòmens que poden condicionar el nostre objectiu de "seguir sent". N'hi ha un de tercer, que és el vigor cultural.

La cultura és una part central del nostre projecte. Perquè és identitat. Però també perquè és moltes altres coses al mateix temps: és participació, formació personal, creativitat, i un sector econòmic de futur.

Perquè sabem que la cultura és identitat, però és també progrés i futur, fem una aposta decidida per les indústries culturals. Una llengua i una cultura, avui, no tenen un futur ple si no van associades a unes indústries culturals potents, a un sistema fort de mitjans de comunicació. Tradicionalment Catalunya ha tingut una gran indústria cultural, i això ha estat i és molt important. En català i en castellà. Però ara necessitem reforçar més enllà del que ja fem la indústria audiovisual. Perquè és la manera de mantenir la nostra pròpia visió del món, el nostre imaginari col·lectiu, però també perquè ha de ser una font de riquesa i de llocs de treball. Així és en els països que ens han de servir de model. Així volem que sigui a Catalunya.

Però la cultura, sense deixar de ser identitat, és també participació. La cultura no tant sols es contempla, també es fa, es construeix. Si Catalunya ha tingut un capital humà decisiu en els últims anys ha estat el de la creativitat. No ho podem perdre. I la cultura ha de ser també l'espai compartit, la plaça on celebrem tots junts. La nostra cultura popular i tradicional ha demostrat en els últims anys la seva vitalitat i la seva capacitat integradora, esdevenint un canal de participació i un motor de l'associacionisme que ha mogut la vida cultural del país.

Igual que en el món de l'esport, àmbit que també contribueix decisivament a configurar la identitat d'una nació; i no només pels elements simbòlics que hi aporta – vostès saben que CIU és partidària que Catalunya disposi de seleccions esportives pròpies – sinó també per la contribució que l'esport fa en la formació i el caràcter d'una persona.

En tot això nosaltres ens hi sentim especialment compromesos.

Identitat és moltes coses alhora; però sobretot és cultura i llengua.

Convergència i Unió ha treballat perquè la llengua no fos mai un territori de confrontació, sinó una eina de convivència. I ara, en un moment de nova immigració, cal tornar a fer del català, sense actituds arrogants ni encongides, un factor d'integració i de cohesió social com a país, un territori cordial d'arrelament i un instrument útil i prestigiós. Perquè la llengua no pot tenir només un caràcter funcional ni es pot limitar al seu paper simbòlic. Identitat i comunicació, doncs, alhora, perquè volem continuar essent.

M'aturo uns instants més en el tema de la llengua. És hora de parlar sense embuts. El català no té garantida al cent per cent la seva supervivència. Dic això malgrat l'èxit rotund de la generalització del català a l'escola; malgrat la presència del català a molts mitjans de comunicació que o bé no existien o es feien exclusivament en castellà; malgrat la major presència del català a la universitat; malgrat els progressos evidents que han comportat les lleis de normalització i política lingüística impulsades per CiU; malgrat l'esforç de determinats sectors empresarials i del món sindical per fer més present el català a l'àmbit socio-econòmic; malgrat experiències tan reeixides com la Universitat Oberta de

Catalunya, pionera a nivell mundial; i malgrat tants esforços fets a nivell individual per part de persones, entitats i Administracions. Malgrat tot, el català no té assegurada la seva vigència. No ho diem nosaltres sols.

Per tant, en la línia del seguir sent hem de fer noves accions de protecció i de progrés del català. Però tampoc amb això n'hi haurà prou. Cal també que la gent estimi més l'idioma; que el veiem com un patrimoni que ens enriqueix a tots, com quelcom que no és privatiu d'aquells que duen cognoms d'origen català, sinó que és comú a tots els que s'hi vulguin apropar; que sentim el català com aquella part del nostre ésser col·lectiu sense la qual quedem orfes d'un element essencial de la nostra personalitat.

Apareix ací un últim element que determinarà en quina mesura seguirem sent: i aquest element som nosaltres mateixos. Per treure profit de la globalització, per fer front a la immigració, per enfortir el nostre vigor cultural, necessitem un nou Estatut: un marc polític que ens deixi les mans lliures per actuar. Ara bé, per lluitar per seguir sent el que som també fa falta una altra cosa: convicció; i ganes de fer-ho. I això no s'escriu en un Estatut; ni en una Constitució. Això depèn de

tots nosaltres. Portem el cognom que portem; vinguem d'on vinguem; parlem el que parlem. Tots ens beneficiem, i molt, de la personalitat col·lectiva de Catalunya. A tots ens correspon, també, ajudar al nostre país a que no perdi ni la seva ànima ni el seu esperit.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Primer objectiu: seguir essent; segon objectiu: situar-nos entre els millors.

Aquesta és la tasca de la nostra generació: portar Catalunya a dalt de tot. Fer del nostre un país que els nostres fills, quan esdevinguin els principals protagonistes de la nostra vida col·lectiva i contemplin l'estela que hem deixat darrera nostre, puguin dir: hi va haver una generació que va reconstruir els fonaments; que els va fer sòlids; que va recuperar l'esperit; i que va aixecar les primeres plantes de l'edifici; i n'hi ha hagut un altra que, sobre els mateixos fonaments i conservant l'esperit, ha projectat l'edifici fins a situar-lo al damunt de tot.

En alguns terrenys som ja un bon referent: ho som des del punt de vista d'un país que està immers en un llarg procés de

recuperació del seu autogovern per vies democràtiques i pacífiques, de pacte i de negociació; ho som des de l'òptica d'una petita nació que està en condicions de demostrar que es pot alhora aspirar a tenir un paper en el món actual sense renunciar a la pròpia identitat; ho som per haver assolit un alt nivell de convivència interna en una població en la que la meitat de la seva gent té les seves arrels properes fora de Catalunya; ho som per la impressió creixent que a Catalunya s'hi viu bé; per la projecció exterior de la nostra economia; pel dinamisme de la nostra societat; i per un grapat de coses més.

Tota aquesta evolució positiva té un mèrit especial i col·lectiu, perquè les nostres bases de sortida eren força dèbils. Però ningú ens jutjarà per d'on venim, sinó per fins on som capaços d'arribar. Aquesta és una tasca principal d'aquests propers anys: mobilitzar la nostra societat per fer un gran esforç d'excel·lència al servei d'una Catalunya capdavantera.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

L'esforç d'excel·lència que crec que hem de fer i que podem fer ha d'abastar quatre gran àrees: el progrés econòmic; el

benestar per a tothom; l'obertura cap a l'exterior; i la modernització i els canvis a l'interior.

Proposo fonamentar el progrés econòmic sobre quatre is: iniciativa, infraestructures, innovació, internacionalització.

De totes elles la més decisiva és la iniciativa. Per moltes infraestructures que es posin sobre un territori, no serviran de gaire si falla la capacitat d'endegar projectes; si falla l'esperit d'empresa. Gràcies a aquesta qualitat Catalunya ha anat endavant en el terreny econòmic. I en altres terrenys. Ara bé, com totes les plantes que volem tenir ben vives, no podem oblidar-nos de regar-les sempre que calgui.

Deixin-me posar un exemple ben recent: quan des de Convergència i Unió es posa l'accent per millorar les condicions dels autònoms, no estem fent simplement una defensa corporativa d'un grup econòmic; estem protegint un nucli social que majoritàriament demostra cada dia el seu esperit d'iniciativa.

Quan des de fa anys ens oposem a la llibertat total d'horaris comercials, ho fem perquè darrera de cada comerç en mans

d'una família hi ha una gent emprenedora que crea riquesa i llocs de treball; darrera de cada comerciant individual o familiar hi ha una gent que assumeix un risc cada dia. I l'estructura social de la gent que corre riscos i té iniciativa l'hem de protegir i estimular.

O encara un altre exemple, els pagesos del nostre país no només ajuden a l'equilibri territorial, sinó que creen riquesa i també assumeixen un risc cada dia.

No puc deixar d'esmentar un punt en el que ens manca iniciativa i determinació: em refereixo a la mida d'alguna de les empreses catalanes. Tenim un teixit excel·lent i potent de petites i mitjanes empreses; fins i tot de microempreses. Però ens manca dimensió en alguns sectors; per competir en millors condicions en els mercats internacionals i per dotar Catalunya i la seva economia d'aquells vaixells insígnia que donin cobertura al conjunt de la flota.

En els darrers mesos s'han fet algunes operacions esperançadores en aquest sentit. Des de fa anys algunes empreses catalanes estan apostant per guanyar mida. Però és un procés que cal reforçar.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

La segona "i" del progrés econòmic són les infraestructures. De tota mena. Les clàssiques i les més modernes. Infraestructures com a motor de progrés i com a factor decisiu per a l'equilibri territorial del nostre país.

El repte és la Catalunya en xarxa. Defensarem la hiperconnectivitat i la hipercomunicació en tots els àmbits. I un concepte addicional: no volem el model París-Lió; ni el Londres-Manchester. Ho dic amb tots els respectes i fins i tot amb admiració pel què algunes ciutats com aquestes han dut a terme des de la vessant econòmica. Però no és el nostre model. Catalunya, el nostre projecte de Catalunya, té vocació de centralitat. Volem poder disputar en igualtat de condicions que els demés el lideratge de la centralitat en el sud d'Europa i en el Mediterrani. Després ens en sortirem millor o pitjor, dependrà de com fem les coses. Però el que no volem és que per decisions polítiques o administratives ens haguem de conformar amb posicions secundàries. És el que em deia una vegada –suposadament de broma– una personalitat important de Madrid: "si atados vais como vais, imagínate

qué pasaria si os soltáramos". No volem que ens tinguin lligats de peus i mans.

La Catalunya en xarxa, hiperconnectada, vol dir que els ports de Tarragona i Barcelona tinguin accés a la xarxa ferroviària d'ample europeu; que la xarxa del TGV relligui fàcilment amb els principals aeroports del nostre país; que les centrals integrades de mercaderies que estem impulsant a diferents àrees de Catalunya es localitzin a la vora dels principals eixos viaris; que la xarxa elèctrica catalana connecti amb la francesa; que l'aigua del sistema Ter-Llobregat-Cardener quedi enllaçada amb la de l'Ebre, i aquesta amb la del Roina; que el metro de Barcelona doni accés a la Fira a Pedrosa, a l'aeroport del Prat, a la Zona Franca, a la Zona d'Activitats Logístiques del Port i al TGV; que la xarxa de rodalies i regional de Renfe s'integri a la xarxa de ferrocarrils de la Generalitat, a fi que hi hagi un sol planificador de les infraestructures i dels serveis que no tinguem zones fosques en la cobertura de la telefonia mòbil, la ràdio i la televisió i que la banda ampla i l'internet a velocitat elevada arribin a tot el territori de Catalunya, tal com estem propiciant en aquest moment; o que a Catalunya es configuri una xarxa extensa de telecentres que permetin que les noves tecnologies de la

informació i de la comunicació no causin cap mena de fractura territorial o social que sigui evitable; o que els recursos hidràulics es connectin també amb la terra, per convertir àrees de secà en regadius.

La Catalunya hiperconnectada vol dir tot això. Vol dir, en definitiva, tenir present la idea següent: si al segle XX el factor determinant en el camp de les infraestructures era la distància, ara al segle XXI el factor determinant serà el temps. I a més, aquest factor temps haurà d'anar lligat, més que mai, a promoure un desenvolupament realment sostenible, capaç de compaginar creixement, equilibri territorial i protecció del medi ambient.

Dos comentaris més abans de passar a un nou capítol. La Catalunya hiperconnectada de la que els he parlat s'ha de complementar amb una funció de centralitat en matèria d'infraestructures. No només hem d'aspirar a tenir uns aeroports relligats pel TGV; hem d'aspirar també a convertir Catalunya en un hub aeroportuari i en una plataforma de vols transoceànics que doni servei a una àrea geogràfica que abasti el principat, les Illes Balears, l'Aragó, el País Valencià,

tota la França meridional i la ribera sud del Mediterrani que coincideix amb el Magrib.

Centralitat significa fer de Catalunya la gran plataforma logística del Sud d'Europa. Està al nostre abast.

Centralitat vol dir assumir el paper de ròtula que uneix la península Ibèrica amb la resta de la Unió Europea.

Un darrer comentari: per arribar a disposar de les infraestructures que volem hem de canviar algunes actituds internes del nostre país. Hi ha massa gent que aixeca una mà per reclamar una infraestructura necessària, però que quan s'adona que hi ha algun rebuig territorial és el primer a aixecar l'altra mà amb la pancarta de la protesta. Els posaré un exemple, per altra banda ben actual: puc entendre que hi hagi gent que no vol treure aigua de l'Ebre. Però el que no puc compartir és que la mateixa gent es negui a portar l'aigua de França i a connectar les conques de l'Ebre amb les del Roina i la del Ter-Llobregat. O bé, es pot reclamar que els Pirineus evitin el despoblament i al mateix temps oposar-se sistemàticament a les estacions d'esquí?

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Iniciativa, infraestructures, innovació. Aquesta és la tercera "i" de la nostra aposta pel progrés econòmic de Catalunya. És on cal fer un major esforç d'excel·lència.

Tenim algunes dades esperançadores. Catalunya concentra el 38,3% de totes les exportacions espanyoles de base tecnològica; la inversió que les empreses catalanes fan en innovació representa el 27,8% del total de l'Estat; igual succeeix amb les patents registrades: ens correspon el 27,7%, molt per davant de Madrid, del País Basc i del País Valencià. Tanmateix, les nostres posicions respecte de les regions més avançades de la Unió Europea encara són massa llunyanes.

Estem fent ja avui un gran esforç per superar aquesta situació. Ho fem i ho farem creant centres de recerca i tecnologia de dimensions europees; incorporant investigadors a les universitats i centres de recerca catalans; i promovent grans instal·lacions, com la font de llum de sincrotró al Vallès.

Estic convençut que aquestes llavors que estem sembrant donaran els seus fruits. Però caldrà no baixar la guàrdia. I endegar projectes nous, que tinguin un fort impacte i que ens posin en el mapa dels referents de la recerca i el coneixement a nivell europeu. Entre aquests projectes donarem especial prioritat a l'anomenat Parc del Coneixement. Fa mesos que estem col·laborant amb l'equip de gent que dirigeix l'Associació Cercle del Coneixement; la idea, en poques paraules, és la següent:

Situar en el Vallès un àrea potent de coneixement, concepte que, basat en els parcs tecnològics creats durant el segle passat, els desenvolupa tot incidint sobre la voluntat de crear entorns per a viure-hi, infraestructures per treballar, connexions per al desenvolupament tecnològic i científic i, a més, de generar mercat per potenciar la creació i distribució de serveis basats en el coneixement. El focus d'aquest equip és el de crear un parc del coneixement que impulsi la implantació de centres avançats en l'aplicació i desenvolupament de la intel·ligència artificial en matèria sanitària i d'ensenyament, camps en els que sempre hem estat capdavanters i sobre els que hem de dir moltes coses de cara al futur.

També en aquest àmbit de la innovació ens cal afinar algunes actituds. I preparar-nos de cara al futur. És a dir, ajudar les empreses catalanes a fer una autèntica aposta per la innovació.

Alguna vegada podem perdre una indústria basada en costos salarials baixos; però en podem guanyar d'altres que ens aportin més valor afegit i a la llarga més riquesa. De fet, d'aquestes últimes en guanyem. Innovació vol dir idees noves que es posen en pràctica. Contra això sempre és més difícil competir.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

La darrera "i" és la internacionalització. No cal que m'hi estengui perquè aquest és un camp en el que la trajectòria de Catalunya, sobretot des de que vàrem ingressar a la UE, està plena d'èxits. Simplement l'esmento en la mesura que és un eix clau per a qualsevol projecte econòmic de futur, i més encara si l'objectiu és estar entre els millors.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

El progrés econòmic que volem per Catalunya no és un fi en ell mateix. Ens ha de servir per situar-nos entre els millors en l'àmbit del benestar. D'un benestar del que volem que participi tota la societat.

Proposo fer girar el benestar entorn de tres "efes": família, feina i formació; i dues "esses": sanitat i seguretat.

La família constitueix la cèl·lula social a la que hem d'adreçar les polítiques de benestar en aquests propers anys. Jo crec en la família; hi crec fermament. Per això impulsaré una campanya de sensibilització sobre els valors de la família. El missatge serà: "la família, el millor equip de la teva vida". En aquesta frase es resumeix prou bé l'espai insubstituïble de solidaritat, de protecció, de seguretat, de comprensió, de promoció que la família pot acabar representant, més i millor que cap altre estament social.

En definitiva, la família representa un espai de valors.

Doncs bé, en l'horitzó del 2010 hem de reorientar l'acció social definint-ne com a principal destinatari la família. Tant

és així que els anuncio el proper canvi de denominació del Departament de Benestar Social de la Generalitat que passarà a dir-se Departament de Família i Benestar.

La família té prestigi i reconeixement socials: és la institució més ben valorada pels catalans, joves i grans. La família ha resistit força bé l'investida de diversos discursos que sota l'etiqueta sempre agraïda del progrés amagaven –i alguns amaguen encara– una visió desestructurada i en el fons molt poc moderna de la nostra societat.

La família requereix diners i facilitats. I sobretot necessita que es cregui de veritat en el seu rol. Ens hi juguem, entre altres coses, la solidesa social i l'estructura demogràfica de la Catalunya del futur.

De cara als propers anys, anirem decididament cap al xec-servei adreçat a la família. Tal com evoluciona la nostra societat, hi ha famílies sotmeses a una forta pressió: les que treballen fora de casa i tenen criatures; les famílies nombroses; les que tenen una persona gran que no es pot valer per ella mateixa; les que tenen alguna persona discapacitada, o amb trastorns mentals, o amb malalties

greus. Aquestes famílies necessiten ser ajudades, i que notin que són reconegudes per la seva funció. Haurem d'incrementar els ajuts econòmics que ja donem a moltes d'elles; i dotar-les de més serveis en la línia del que estem fent: llars d'infants en col·laboració amb els Ajuntaments; residències per gent gran; places residencials per a discapacitats; centres d'atenció especial per a persones greument malaltes.

En aquest sentit, les accions de suport a la família les farem passar pels eixos següents:

- Convertir la família en la destinatària principal de les polítiques de benestar.
- Apostar pel xec familiar en funció de les circumstàncies de cada família.
- Universalitzar els ajuts econòmics, de tal manera que la majoria de programes de suport econòmic a les famílies no vingui limitat pel nivell de renda.

- Ampliar serveis a domicili, de suport al manteniment de la llar, seguint el criteri que tot allò que es pot fer a la llar no es faci fora.

Ara bé, no tot el que la família necessita són diners i serveis. Hi ha moltes altres coses que poden fer més sòlid el paper de la família i que no són ni subvencions ni desgravacions. En aquesta línia, des de CiU i des del Govern estem impulsant un ampli debat per mentalitzar la societat sobre un tema clau: com podem fer més compatible la vida familiar i la vida laboral, la família i la feina. Com hem d'organitzar la nostra societat i quines actituds hem de modificar per descarregar la família de tensions que es podrien evitar o apaivagar. És un debat que ens afecta a tots; que si se'n treuen conclusions i mesures positives ens beneficia a tots, a homes i dones; però que sobretot interessa a les dones, que són les que assumeixen la major pressió i la major càrrega en aquest sentit.

No solament estem fomentant aquest debat, si no que estem prenent i estudiant mesures concretes en el si del Pla Estratègic 2002-2007 per la conciliació horària. Per exemple, en l'àmbit de la funció pública, hem allargat fins a un any

permisos de maternitat i paternitat a base de reduccions d'un terç de la jornada sense disminució de salari; en el camp de l'empresa, impulsarem desgravacions fiscals per aquelles que millorin les condicions laborals dels empleats amb la finalitat d'atendre millor les seves famílies; en el terreny de l'escola, estem analitzant com podem retocar els períodes de vacances d'estiu i els horaris d'entrada als centres escolars a fi de donar facilitats a les parelles en les que els dos treballen fora de casa.

Ajudar a la família vol dir tot això. Vol dir donar facilitats a la gent jove que vol construir una llar per disposar d'un habitatge a un preu assequible. Vol dir també tenir uns bons programes i nivells de salut.

Una societat que té cobertes les necessitats bàsiques en l'àmbit de la salut té molt de guanyat. Se sent molt més segura, i molt més humana.

Sortosament, Catalunya disposa ja avui d'un dels sistemes sanitaris millors de tota la UE. Tenim molt bons professionals, un conjunt potent d'hospitals públics, una xarxa molt estesa d'hospitals concertats i de centres privats de primer nivell,

una xarxa pràcticament completada de centres d'atenció primària per tot el territori, una indústria farmacèutica autòctona, i un prestigi extern ben reconegut. Sense anar més lluny, fa pocs dies es va donar a conèixer que d'entre els 20 hospitals espanyols més destacats, 10 són catalans.

Tot això no treu, però, que tinguem un sistema sanitari sotmès a intenses demandes. Financeres, de gestió i de modernització d'algunes estructures i d'alguns sistemes d'actuació. Tanta és la importància que li atorgo al nostre sistema de protecció i promoció de la salut, que d'ací pocs mesos faré una presentació específica de les nostres propostes de futur en l'àmbit sanitari.

Abans de passar a un altre capítol, m'agradaria recuperar la referència que he fet fa una estona als valors de la família i de la societat. Un d'aquests valors és la solidaritat entre generacions. Entre joves i grans. Doncs bé, en aquest espai subsisteixen situacions personals i familiars de fonament ètic que no hem resolt prou bé. Em refereixo, entre d'altres, al tema de les pensions, sobretot les de viduïtat. A casa nostra hi ha gent gran, que viu sola, amb tres-cents euros al mes encara que els seus cònjuges haguessin cotitzat tota la

vida. Molta d'aquesta gent són dones; no tallen carreteres ni omplen els carrers amb pancartes. Com a màxim signen un paper quan algú les convida a adherir-se a una campanya de recollida de signatures per millorar les seves pensions. ¿Quantes més signatures necessitem per reaccionar davant de la situació de la majoria d'aquestes persones? ¿Quants cops més hem de presumir del nostre creixement econòmic i del "España va bien" sense fer un gest clar per incrementar les pensions de viduïtat? Quantes vegades més reduïrem les tarifes de l'IRPF sense que les persones vídues amb pensions baixes se'n puguin beneficiar?

No faig demagògia. Sóc d'aquelles persones que prefereixen no parlar d'un tema abans que aprofitar-se del patiment de la gent. Si dic tot això és perquè tenim el deure polític, però també moral, de fer-hi front.

Les pensions no són competència del Govern de Catalunya. Tanmateix, els anuncio que si les nostres accions a Madrid per millorar les pensions de viduïtat no donen el fruit esperat, nosaltres a Catalunya pagarem uns diners de complement d'aquestes pensions. Si cal, reduint una mica menys els impostos del que diuen des de Madrid.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

La segona "efe" que constitueix pilar principalíssim de la societat del benestar és la formació.

Entenem la formació, l'educació, com a necessitat de les persones al llarg de tota la vida i atenent totes les facetes del seu desenvolupament personal i professional. El sistema educatiu n'és un element molt principal. Però és indispensable la necessària implicació global de tota la societat com a responsable col·lectiva de l'educació.

Fa vint-i-cinc anys hi havia un objectiu compartit en parlar d'educació: la universalització efectiva de l'accés a la formació i, fins i tot, l'alfabetització d'una part important de la població que n'havia quedat exclosa. Ara aquest objectiu s'ha complert satisfactòriament.

Però la formació, l'educació, continua essent avui –i més amb els ulls posats al futur– una gran prioritat, i més en un país com el nostre on el factor capital humà és la base de la nostra riquesa i del nostre progrés. ¿Quin és doncs el nou

gran objectiu compartit en l'educació i la formació de les persones?

La resposta és fer possible el plantejament de J. Delors i de la UNESCO: *aprendre a conèixer, aprendre a fer, aprendre a conviure i aprendre a ser*. Complicat? Sí. Però tota ambició en aquest terreny és poca. N'hi haurà prou en abocar-hi recursos, com es limiten a plantejar alguns? Crec sincerament que no. Cal fer-hi alguna cosa més.

La primera cosa que hem de fer és introduir la mentalitat que la formació no és una tasca d'uns quants anys, coincidint amb la infantesa, l'adolescència i la joventut. No hi pot haver una separació radical entre uns anys per estudiar, uns anys per treballar, uns anys per retirar-se.

Cada cop més, la formació abasta totes les etapes de la vida.

Recordo que fa uns mesos, mentre li lliurava a una àvia un diploma d'un dels cursos de formació d'adults que organitza la Generalitat, em va dir en castellà: "no sabe lo agradecida que estoy. Ahora podré hacer con mi nieto lo que no pude hacer con mis hijos: ayudarle a hacer los deberes". Creguin-

me que una resposta així no té preu. És quan realment et sents útil a la societat que vols servir.

Una de les inquietuds més esteses entre la gent que treballa és la seguretat del lloc de treball. Avui per avui, és molt difícil allò que tot just fa unes dècades era bastant usual: tenir una feina per tota la vida. Especialment si la feina és per compte d'altri. Doncs bé, l'única garantia per sentir-se segur davant del treball és una formació sòlida i permanent. I això requereix un esforç individual i una sensibilització col·lectiva. Per exemple, en el camp de la formació professional.

En la formació professional, ara tenim gràcies a la sentència favorable sobre el FORCEM una oportunitat per definir i posar en pràctica un model català amb bases pròpies: em refereixo a encaixar bé la formació reglada, l'ocupacional i la continuada. Aquesta oportunitat l'hem de saber aprofitar.

La segona gran cosa que hem de fer en el camp de l'ensenyament és tornar a situar l'escola en el lloc que li correspon. La tendència actual de la nostra societat és a carregar sobre les espatlles de l'escola –és a dir, dels

mestres– tota la responsabilitat de l'educació dels nostres fills.

Aquesta concentració de responsabilitats sobre l'escola no és ni justa ni convenient. No hi ha mitjans possibles per què l'escola ho resolgui tot. Cada vegada que observem un dèficit de comportament social o cívica, la reacció gairebé sempre és la mateixa: que ho ensenyin a l'escola. Així no es pot anar bé.

Cal per tant que tothom assumeixi la seva part de responsabilitat en l'educació. I donar a l'escola les eines que necessita per complir bé la seva tasca; i a partir d'ací, exigir-li els resultats esperables.

Les eines que l'escola necessita es poden resumir en pocs apartats:

- Centres de qualitat. En pocs anys completarem l'esforç immens que ja estem duent a terme per disposar d'una xarxa de primeríssim nivell.

- Finançament suficient i segur, tant de l'escola pública com de la privada concertada.
- Reforçar l'autoritat dels òrgans de govern de les escoles i la seva autonomia de gestió. Això exigeix donar més competències a la direcció i més autonomia als centres.
- Introduir una major competència entre els centres educatius.
- Revaloritzar el paper dels mestres, donant-los més autoritat, facilitant llur formació permanent, revisant la seva formació inicial en l'àmbit de la carrera de magisteri i formació professionalitzada a l'ensenyament secundari, i redissenyant la carrera docent pública per tal que sigui incentivadora i tingui en compte els mèrits de cada mestre.

La tercera i darrera cosa que al meu entendre cal fer en el terreny de l'educació és fer compatible la igualtat d'oportunitats amb l'estímul i el conreu de l'excel·lència. A l'escola i a la universitat. L'ideal seria que cada persona, cada alumne, tingués totes les oportunitats possibles en funció de les seves capacitats. Que no són les mateixes per

a tothom. Aquest objectiu quedarà recollit en la llei d'educació que portarem al Parlament en els propers mesos. De la mateixa manera que els principals objectius en matèria d'universitats estan recollits en la Llei d'Universitats que el nostre Govern va aprovar el propassat estiu i que a hores d'ara s'està discutint en el Parlament.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Família i formació com a generadors i motors de benestar.

La tercera "efe" de la societat del benestar és la feina.

És evident que la feina no la proporciona un govern. I malament quan és el govern el que crea majoritàriament els llocs de treball d'un país. Nogensmenys, un govern –i un projecte polític– poden generar les condicions de confiança, de clima social i d'iniciativa, de dinamisme, de funcionament de la societat, de cohesió social, que portin totes elles a crear feina, ocupació i llocs de treball.

En aquests darrers anys, hem atrapat la mitjana europea d'ocupació i de taxes d'activitat. Es tracta d'una evolució molt positiva del nostre mercat de treball, que de cap manera

podem menystenir. Hem d'insistir en la bona direcció que ja portem en aquest terreny. No hem de caure en la temptació fàcil de prometre no sé quants milers de llocs de treball. En la meua concepció de la política, no hi ha res més reprovable que jugar amb els sentiments i amb les necessitats més bàsiques de la gent. Per aquest motiu els parlo de la creació d'ocupació després d'haver-me referit al progrés econòmic, a les infraestructures, a la innovació, a la formació; conscient que finalment la creació de llocs de treball és la conseqüència, el bon resultat de tot un conjunt d'accions i d'una actitud de rigor i de coherència per part d'un govern i de tota la societat.

En el terreny de la feina, a banda d'impulsar més llocs de treball, el repte més prioritari que tenim és la qualitat del treball que generem.

Ja he dit que difícilment es pot aspirar a gaudir d'una ocupació de qualitat sense una bona base de formació inicial i continuada.

L'altra condició per tenir una ocupació de qualitat és que la nova creació de llocs de treball vingui determinada per

activitats d'alt valor afegit, que no descansin fonamentalment en els salaris baixos.

Feina de qualitat significa també estabilitat en la feina. Ara bé, encara que aparentment sembli una contradicció, perquè hi hagi estabilitat hi ha d'haver flexibilitat en el mercat de treball. Les empreses ofereixen treball estable si saben que poden adaptar l'organització del treball amb una certa facilitat quan les condicions i la situació del mercat ho aconsellen.

Feina de qualitat vol dir igualment una bona base de coneixement de les noves tecnologies i un bon nivell d'idiomes estrangers. Després m'hi referiré breument.

Finalment, treball de qualitat té relació amb condicions laborals modernes des d'un punt de vista de la salut, de la seguretat i de la prevenció de riscos en general.

Una darrera reflexió sobre aquest apartat. Quan parlem de treball, observo d'una manera creixent com una part de la població rebutja determinades feines que comporten horaris sacrificats; per exemple treballar el dissabte. Sovint els que rebutgen aquestes feines són gent jove que encara no han

format una família pròpia. Se'm dirà potser amb raó que són feines poc qualificades i no massa ben pagades. És possible. Però el que vull dir és que progressar en la feina exigeix una component important d'esforç i de sacrifici personal; i que gairebé sempre aquest esforç acaba sent la condició de l'èxit en el futur.

No vull acabar l'apartat del benestar sense parlar de seguretat. En el meu projecte, i en el de CiU, aquest és un tema cabdal.

Un país que no sap resoldre bé la seguretat ciutadana té amenaçat el seu benestar i també la seva llibertat. I acaba afectant a la moral col·lectiva.

Catalunya necessitava una policia pròpia, a més de les policies locals. Per dos motius: com a fonament de la nostra voluntat de governar-nos nosaltres mateixos; i com a aposta per tenir un país més segur.

Aquesta policia pròpia l'estem fent. Però requereix temps. Desplegar 15.000 mossos d'esquadra per tot Catalunya no és feina d'un dia; és feina d'anys. I requereix diners; molts

diners. No solament ho estem fent, sinó que accelerem els ritmes d'implantació.

Seguretat no és solament policia. També és administració de justícia. Sense la possibilitat d'organitzar una justícia més efectiva, l'aposta per la seguretat queda coixa; per això necessitem també el nou Estatut que reclamem.

I seguretat són també lleis que permetin actuar a fons sobre els que cometen delictes. Insistirem en endurir les lleis per poder lluitar eficaçment contra la delinqüència i els delinqüents multireincidentes.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Els he parlat de progrés econòmic i de benestar com dos terrenys on podem situar-nos a dalt de tot. Un tercer terreny és l'obertura de Catalunya a l'exterior.

Si volem situar plenament Catalunya en el context internacional, hem de convertir-la en un país trilingüe. No podem fer front a les exigències ni podem aprofitar les oportunitats del món global si no convertim Catalunya en un

país angloparlant. En l'horitzó del 2010 caldrà dedicar esforços i diners a aquesta finalitat. La Catalunya trilingüe no vol dir que les tres llengües tinguin el mateix sentit; però sí que les tres són necessàries.

El català és l'idioma que ens ajuda a ser i a seguir sent; constitueix la medul·la de la nostra personalitat cultural; és la llengua a protegir, a mimar, a estimar, a promoure entre tota la societat; no és la llengua "morta" com se l'anomenava a finals del segle XIX, sinó una llengua viva, útil, de promoció i de identificació. Una llengua amb prestigi i de prestigi. És també l'idioma que configura un espai lingüístic i cultural comú amb les comunitats veïnes de Catalunya.

El castellà és així mateix una llengua amb la que s'identifica una part significativa de la població catalana. Una llengua que té un component de llaços d'afecte i de relació cultural amb els pobles d'Espanya. Constitueix també un gran pont de comunicació amb molts països del món i alhora un idioma de creixent presència i influència al món.

L'anglès, finalment, és el que ens pot permetre incidir positivament, i treure el màxim profit, de la realitat mundial tal

com s'està configurant. Per això el meu propòsit és que en l'horitzó de l'any 2010 els nois i noies que es formin a Catalunya tinguin un domini gran de l'anglès i, a poder ser, d'altres llengües estrangeres.

Aquest esforç en el camp escolar l'hem d'estendre a altres àmbits del nostre país. Els posaré un exemple de quelcom que ja estem començant a fer.

El Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació de la Generalitat, conjuntament amb les universitats catalanes, està fomentant cursos de postgrau i de doctorat en anglès.

Aquesta acció respon a la nostra voluntat de convertir Catalunya en un districte universitari europeu i mediterrani.

Tenim totes les condicions per reeixir-hi; bones universitats, modernes i ben distribuïdes per tot el territori; un país atractiu, amb un bon estàndard de vida; i una mentalitat oberta. Ens falta una bona oferta d'ensenyament universitari en anglès. Com els deia, ja estem començant a posar-ne les bases.

Obertura cap a l'exterior vol dir també Europa i la Mediterrània.

Sempre hem estat europeistes. Per consciència històrica, per mentalitat, i per opció política, econòmica i social. Sempre hem volgut ser a Europa, i sovint hem estat els únics a voler-ne ser plenament a tot l'Estat.

Sempre hem defensat una Europa que transcendís els Estats i que tingués pes decisiu en el Món. I que a més respectés tota la diversitat europea, la que representen els Estats, però també la de les Nacions sense Estat i la de les regions, la de totes les llengües i la de totes les cultures. I hem tingut i tenim un paper protagonista a Europa en la defensa d'aquests criteris, que volem seguir tenint. L'actual iniciativa, per exemple, de les regions amb poder legislatiu, en bona part liderada per Catalunya, n'és una prova ben evident.

També hem estat protagonistes, a Espanya i a Europa, de la política mediterrània. Catalunya i Barcelona estan en condicions de ser capital de la Mediterrània. Encara divendres passat, en el curs de la reunió del BEI al Palau de la Generalitat, aquest paper ens va ser públicament

reconegut. Política mediterrània que té com a objectiu reforçar econòmicament i políticament –i en comunicacions– la Mediterrània nord occidental i en general el pes del sud d'Europa. Això darrer és especialment necessari ara que hi haurà l'ampliació de la UE cap al Nord i cap a l'Est.

En totes aquestes direccions seguirem treballant.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Entro en la part final de la meva intervenció. De fet, torno una mica al començament. Els deia que un projecte catalanista ha de portar sempre implícita una energia de renovació, de modernització i de canvi.

Doncs bé, aquesta energia de renovació l'hem d'aplicar també a la pròpia Administració. Podria parlar d'Administracions en plural, però per raons òbvies em circumscriuré a la Generalitat.

En termes generals, crec poder afirmar que tenim una bona Administració; fins i tot en paràmetres europeus. Ara bé, que sigui raonablement bona no significa que ens hi haguem de

conformar. La podem tenir millor, i l'hem de tenir millor. Estic fermament convençut que un dels factors principals que marcarà la diferència entre països desenvolupats en els propers anys serà l'actuació de les seves Administracions Públiques. Per tant, si volem situar-nos entre els millors, hem de tenir també una de les millors Administracions.

Catalunya és un país que, per raons lògiques derivades de la seva història, no tenia una autèntica cultura d'Administració Pública. I la que tenim, en bona part, és la que han anat gestant les corporacions locals.

Hi ha gent que pot pensar que aquesta manca relativa de cultura d'Administració ens ha ajudat en la mesura que ha permès que el teixit associatiu i la iniciativa privada tinguessin un paper més viu i més dinàmic. És possible que hi hagi en aquesta afirmació una part de veritat. Però també és cert que hi ha mancances i reptes que solament es poden encarar o impulsar des del poder polític d'un país, és a dir, des de la seva Administració.

Sigui com sigui, feliçment a Catalunya hem recuperat una part del poder polític que volíem, i lògicament volem exercir

el nostre autogovern amb la màxima vocació d'excel·lència. L'Administració representa en aquest sentit l'instrument principal del què disposem.

Des de fa alguns mesos, estem posant les bases per una modernització a fons de l'Administració de la Generalitat, aprofitant les noves tecnologies de la informació i de la comunicació. És el que coneixem amb la denominació d'Administració Oberta de Catalunya. Els podria explicar moltes coses sobre això, però no els vull cansar. Simplement els diré que som dels governs europeus que estem més avançats en aquest àmbit, que té una forta simbologia de futur.

En els propers temps, el que estem fent comportarà canvis organitzatius importants. En el límit, el nostre objectiu és substituir en part l'actual estructura de Departaments de la Generalitat per sis grans agències de caràcter transversal que s'ocupin dels grans temes dels propers anys:

- Espai cultural
- Societat de l'acolliment
- Suport a les famílies

- Societat del coneixement
- Desenvolupament sostenible
- Societat dels emprenedors

Insisteixo en la idea inicial: tenim el ferm propòsit, en l'horitzó del 2010, de disposar d'una de les millors Administracions de la UE. Tenim les idees i la gent per aconseguir-ho.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

L'energia de la renovació també l'hem d'aplicar a la relació entre la política i la gent. Una de les definicions de la política, de les moltes que s'han donat, amb la que més m'identifico és aquella que diu que la política consisteix a fer possible allò que és necessari. I donar cos als ideals.

Doncs bé, avui és necessari que des de la política fem possible una certa regeneració de la pròpia política. Amb el mateix convenciment que dic això, també afirmo que la política té més elements positius del que molt sovint es diu o es pensa.

Mig en broma mig seriosament, algunes vegades he sentit dir que si els polítics no existissin, els hauríem d'inventar. Altrament, no tindríem tan a l'abast algú sobre qui establir crítiques per aquelles coses que no ens agraden prou o per treure'ns de sobre responsabilitats que finalment són de tots. Dic això sense ànim de crítica contra ningú.

La política té debilitats, punts febles, mancances i defectes. Tanmateix tot això no és patrimoni exclusiu de la política. Succeeix, però, que a la política tots aquests punts negatius –que ho són– poc o molt acaben sortint a la llum pública. Res a dir, excepte que seria un exercici molt saludable que tots plegats tinguéssim el mateix nivell d'exigència amb nosaltres mateixos que amb els demés. Tots ens jutgem personalment amb molta indulgència i jutgem els altres amb notable severitat.

Tanmateix, en els països com Catalunya és on més hauríem de procurar que no s'obrís més l'escletxa que hi ha entre política i ciutadania. Penso molt especialment en la gent més jove del nostre país.

Els països molt poderosos, o molt rics, o amb una gran autonomia, potser es poden permetre el luxe de dispersar alguns esforços. Nosaltres no. No ens sobra res. Necessitem posar en comú totes les energies de les que disposa la nostra societat. I és precisament en aquest sentit que ens cal recuperar una major sintonia entre la política i la gent.

Vostès em diran que això és feina dels polítics. Jo mateix ho insinuava quan deia que des de la política hem de fer possible allò que és necessari: una certa regeneració de la mateixa política.

Amb aquest esperit, faig les propostes següents:

- CiU promourà en la propera legislatura una llei electoral catalana, buscant el consens de totes les formacions polítiques. Aquesta futura llei electoral inclourà l'elecció directa d'un diputat o diputada per cada una de les 41 comarques catalanes. Els districtes de la ciutat de Barcelona tindran en aquest sentit un tractament específic.

- Convertirem el nostre projecte d'Administració Oberta de Catalunya en un espai de participació permanent amb la ciutadania. Hem de fer tot el que calgui perquè la gent visqui la democràcia de forma activa i permanent, no només quan hi ha eleccions. Democràcia són eleccions; però també viure-la cada dia. I fer-la cada dia.
- Traslladarem serveis que presta l'Administració cap al teixit associatiu, l'anomenat tercer sector. La societat organitzada s'ha de vincular més a la prestació de serveis de cara a la gent.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Tot això és el que els volia explicar.

Hauran vist que no és un programa electoral. No hi ha més mesures concretes que aquelles que poden servir per explicar millor una idea o per fer entendre millor un sentiment.

Els he explicat un projecte. Fet des del catalanisme, des del nacionalisme català; i posat al servei de Catalunya, d'una Catalunya que imaginem sense límits.

Els he dit què volem: una Catalunya que reforci i projecti endins i enfora la seva identitat i la seva personalitat col·lectiva, fent front als nous reptes d'una societat i d'un món que estant canviant: volem que Catalunya segueixi essent. Però volem també una Catalunya que voli alt; que aspiri a situar-se entre els millors. El nacionalisme català no ha sortit mai de la base que érem els millors; mai ha estat autocomplaent ni excloent; s'ha alimentat sempre de la flama de la renovació, de la modernitat, de l'ambició de progressar i de dur Catalunya tan lluny com fos possible en cada moment de la nostra història. Jo vull fer el mateix.

Els he explicat també que per fer bé la feina que hem de fer i per convertir en realitat el nostre projecte necessitem un nou marc polític: un nou Estatut d'Autonomia. Un nou Estatut que presentarem d'ací a sis mesos i que marcarà el nivell d'autogovern que volem pel nostre país. Per la Catalunya del futur.

He dit tanmateix que estem disposats a arriscar el que calgui a canvi d'aconseguir per Catalunya allò que desitgem: un molt alt grau de llibertat i de sobirania.

Només em resta afegir-hi una cosa més: el projecte que avui els presento és un compromís per tota la vida, en la mesura que és un compromís amb Catalunya i amb la seva gent. És un projecte que respon a les nostres conviccions més fondes, als nostres ideals, als nostres sentiments i a la nostra manera de fer. Un projecte autènticament catalanista, i per tant, integrador; un projecte que busca convergir voluntats, unir esforços i que s'adreça a totes les persones que avui són i fan Catalunya.

A totes i a tots els catalans, sense distinció.

És un projecte que es situa per sobre de la conjuntura de cada moment. Que no caldrà canviar cada dos per tres en funció del vent que bufa.

Un projecte que ha de tenir mentalitat d'adaptació a les circumstàncies canviants de la nostra societat, però que sobretot, té vocació de permanència. El nostre projecte no és

com aquella joguina que han portat els reis i que al cap de quatre dies queda a la pila dels mals endreços; és un projecte amb el que ens volem il·lusionar cada dia, amb el que cada dia volem renovar la nostra fidelitat a un país, a una pàtria, a una gent que volem servir sense demanar res a canvi: simplement pel goig de fer-ho i per l'estima que li tenim.

El nostre és un projecte que respon també a la necessitat que la Catalunya dels propers anys es vertebrï al voltant d'una formació nacionalista amb vocació de centralitat. Quan Catalunya ha viscut en llibertat i ha tingut autonomia, sempre ha volgut ser governada per aquells que la tenien com la seva autèntica prioritat. Avui CIU segueix essent la força serena, coherent, constructiva, integradora, segura i alhora no conformista, ambiciosa i amb capacitat de lideratge sobre tot el país. Aquest és, per tant, un projecte que porta el segell de CIU.

És, com els deia, un compromís per sempre. Un compromís amb una Catalunya que imagino forta en el seu esperit, exemplar en el seu civisme, dinàmica i creativa en la seva mentalitat, oberta en el seu tarannà, sensible amb el

benestar de tota la seva gent, lliure en la seva ànima i plena en el seu autogovern.